

собі є елементом реклами.

Отже, хоча процедура реєстрації торговельної марки є складною та займає багато часу, вона має свої переваги та є одним з найбільш дієвих способів захисту свого бізнесу від недобросовісних конкурентів.

Література

1. Цивільний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов.на 19 лютого 2016 року: (відповідає офіц. текстові) – К.: Алерта, 2016. – 320 с.

2. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 15 грудня 1993 р. № 3689-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3689-12>.

3. Паризька конвенція про охорону промислової власності 1883 р. в ред. від 14.07.1967 з поправками, внесеними 02.10.1979 / Збірник нормативних актів з питань промислової власності / за ред. В. Л. Петрова, В. О. Жарова. – К.: Вища школа, 1998. – 355 с.

4. Про затвердження Правил складання і подання заявки на видачу свідоцтва України на знак для товарів і послуг: наказ від 28.07.1995 № 116 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

5. Кубах А. І. Право інтелектуальної власності: навч. посіб. / А. І. Кубах. – Х.: ХНАМГ, 2008. – 149 с.

УДК 347.08 (043.2)

Желяк А. А., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

НЕПІДПРИЄМНИЦЬКІ ЮРИДИЧНІ ОСОБИ В ЦИВІЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

Після здобуття незалежності Україна стала на шлях розвитку розбудови демократичної держави та побудови громадянського суспільства, суспільства, в якому юридична особа не просто суб'єкт права, а її юридична характеристика виділена як окремий інститут права. Мова йде не лише про підприємницькі юридичні особи, але й про товариства, які не мають на меті одержання прибутку для наступного розподілу між учасниками – непідприємницькі юридичні особи. Вказані вище юридичні особи діють не лише з метою участі у громадському житті держави та суспільства, а й з метою реалізації особистих немайнових прав засновників та учасників таких об'єднань.

Упродовж останніх років в Україні прийнято значну кількість нормативних актів, які визначають правовий статус окремих видів юридичних осіб. Законодавство України визначає правовий статус,

порядок утворення та діяльності непідприємницьких товариств, права та обов'язки засновників та учасників таких товариств, порядок формування органів управління цими організаціями. Набуття та використання коштів та майна, а також форми їх контролю. Об'єднання громадян України можуть утворюватись і діяти з в усеукраїнським місцевим та міжнародним статусом. До всеукраїнських об'єднань громадян належать ті, що діють на всій території України і мають місцеві осередки у всіх областях України. До місцевих належать такі, діяльність яких поширюється на територію відповідної адміністративно-територіальної одиниці або регіону, територія їх діяльності самостійно визначається об'єднанням громадян. Громадські організації є міжнародними, якщо їх діяльність поширюється на територію України і хоча б однієї іншої держави [1, с. 85]. До непідприємницьких юридичних об'єднань можна віднести релігійні організації, політичні партії, благодійні організації тощо.

Ознаками непідприємницьких юридичних осіб є:

— непідприємницькі товариства не є професійними учасниками майнових відносин. Вони створюються для досягнення певної мети і тому ці товариства повинні бути наділені спеціальною правоздатністю, оскільки вони можуть здійснювати лише ті дії, які спрямовані на досягнення такої мети;

— головною метою діяльності непідприємницької юридичної особи не може слугувати отримання прибутку. Виступ непідприємницьких юридичних осіб в цивільному обороті обумовлений необхідністю матеріального забезпечення їх основної діяльності, яка не повинна бути підприємницькою. Останні створюються для досягнення соціальних, благодійних, культурних, освітніх, наукових і інших інтересів. Непідприємницьким юридичним особам дозволено поряд з основною діяльністю здійснювати підприємницьку діяльність, якщо інше не встановлене законом і якщо ця діяльність відповідає меті, задля якої вони були створені та сприяє її досягненню [2, с. 8].

Непідприємницькі товариства діють на принципах рівності перед законом, свободи об'єднань громадян, рівноправності учасників, добровільності вступу та свободи виходу, самоврядування, законності, відкритості діяльності, доступності установчих документів, вільного вибору напрямів діяльності та не підпорядкованості владі [3, с. 36].

Отже, непідприємницькі юридичні особи є повноправними учасниками правових відносин. Непідприємницькими товариствами є товариства, які не мають на меті одержання прибутку для його наступного розподілу між учасниками. Їх права, принципи, обов'язки та розрізняльні ознаки закріплені в Цивільному кодексі України.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. – К.: ЦУЛ,

2014. – 316 с.

2. Гончарова Н. Непідприємницькі юридичні особи в контексті нових ЦК і ГК України / Н. Гончарова // Юридичний вісник України. – 2004. – № 10 (6-12 березня 2004 р.). – С. 8

3. Кучеренко І. Непідприємницькі юридичні особи / І. Кучеренко // Підприємництво, господарство і право. – 2001. – № 7. – С. 36.

УДК 347.122:339.166.5 (477) (043.2)

Животівська В. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Белуга Ю. М., старший викладач

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

Право інтелектуальної власності є відносно новою підгалуззю цивільного права, адже державній системі правової охорони інтелектуальної власності виповнилося лише 15 років. За цей час в Україні прийнято сучасну нормативно-правову базу в сфері інтелектуальної власності, що загалом відповідає міжнародним нормам, створено систему забезпечення правового захисту інтелектуальної власності, сформовано дієздатну інфраструктуру для забезпечення реалізації державної політики у цій сфері.

Проте поряд із позитивними процесами виникають і проблемні питання щодо правової охорони інтелектуальної власності, зокрема, потребують вирішення питання впровадження та удосконалення дієвих механізмів реалізації правових норм інтелектуальної власності, удосконалення законодавства щодо ряду об'єктів права інтелектуальної власності [1].

Дуже важлива роль правового регулювання інтелектуальної власності, адже воно полягає в охороні і стимулюванні розвитку інтелектуального потенціалу країни. Заходи щодо захисту авторського права впроваджуються і на міжнародному рівні, де більшість країн керуються правилами Всесвітньої організації інтелектуальної власності. У Європі організація винахідницької (інноваційної) діяльності фактично вже стала прерогативою Європейського Союзу, що свідчить про надзвичайну актуальність проблеми. З 1996 р. набув чинності план заходів у сфері інновацій і Європейська комісія схвалила рекомендації щодо захисту інтелектуальної власності, ефективності патентної системи, зокрема авторських прав в інформаційній галузі [2, с. 74].

Нині існують три основні типи захисту інтелектуальної власності: